

[Hølgør Hansen.]

vil holde 3.000-4.000 elever årligt uden for uddannelsessystemet med stadig forøget risiko for, at de ender som sociale tabere.“

Jeg fristes til — og jeg kan ikke stå for fristelsen — at spørge undervisningsministeren: finder han virkelig, at det er en debatform at indføre i dette spørgsmål? Det beder jeg ministeren kommentere. Der er ingen, der efter mit skøn holdes uden for nogen undervisning i folkeskolen i dette land. Der er nogle, der holder sig udenfor eller af forældrene holdes udenfor. Den debat skal jeg ikke tage op, den har vi gjort færdig én gang; men jeg advarer ministeren imod en dialektik, som får det til at se ud, som om der er nogle, der vil holde nogle væk fra en undervisning. Det er ikke rigtigt. Det kunne til nød være rigtigt, hvis ministeren havde tænkt på andre sager, som for ham er aktuelle. Jeg tænker her på Odensesagen om børneforsorgssemnariatet, for der er dér tale om, at vi ved beslutninger her holder nogle væk fra en uddannelse. Det er der ikke tale om i spørgsmålet om tilslutningen til 8. eller 9. skoleår.

Der er imidlertid mange ting i dette lovforslag, som venstre gerne går ind i en forhandling om. Vi tror, det er rigtigt at smidiggøre reglerne om børnenes indgang i folkeskolen. Som jeg før har sagt om denne sag ved tidligere behandlinger her i salen, tror jeg, at smidiggørelsen nedad er det, forældrene sætter størst pris på, og efter mit skøn er denne indstilling hos forældrene rigtig og forståelig. Jeg tror, vi må regne med et forældrepres for at få børnene tidligere i skole. Dette pres lader det sig næppe gøre at stritte imod, så det skal nok vise sig, at gennemsnitsalderen sænkes, og det gør efter min og venstres opfattelse heller ikke noget. Om de foreslåede regler så i deres udformning stiller forældrene stort anderledes end i dag, er nok tvivlsomt, bortset fra at undervisningspligten nu indtræder tidligere for 5/12 af børnene, så vidt jeg har kunnet læse mig til det, nemlig for de børn, der er født i månederne august-december.

Vi kan i venstre godkende, at der nu bliver statsrefusion for det pædagogiske personale knyttet til den skolepsykologiske rådgivning. Jeg vil her gerne rejse spørgsmålet om, hvilken følge dette vil have for børnehaver og fritidshjem. Vi trækker nu igen på

den samme gruppe, som da vi gennemførte muligheden for børnehaveklasser. Jeg fraråder ikke dette, men er nok lidt bekymret ved de følger, det vil have for andre grupper, først og fremmest det, vi kan kalde den socialpædagogiske børnehaver.

Ministeren har ganske set bort fra folketingsbeslutningens punkt om pauseåret. Det må vi høre nærmere om i udvalget. Der er næppe tvivl om, at mange her i folketinget fandt og finder denne idé tiltrækkende og også pædagogisk ønskelig, men ministeren har her blot forkastet beslutningens ord. Hvorfor? Jeg har naturligvis læst bemærkningerne til lovforslaget, men det kan dog vel ikke være meningen, at vi skal nøjes hermed. Vi må nok i udvalget forsøge at komme ind i en nærmere analyse af, hvad der er årsagen til, at ministeren har undladt at tage dette punkt op, som udtrykkelig var beskrevet i folketingsbeslutningen af 1969.

I forslaget bestemmelse om, hvor eleven kan opfylde de sidste år af undervisningspligten, er opregnet en række eksempler. Der gives ministeren bemyndigelse til at bestemme, hvilke regler der skal overholdes, for at en bestemt skole eller et bestemt kursus skal kunne anses for tilstrækkeligt til at opfylde undervisningspligten. Dette forekommer mig at være noget gådefuldt, men det kan vi jo søge opklaret under udvalgsarbejdet.

Et synspunkt mangler venstre i forslaget: det at sikre eleverne en reel valgmulighed. Den findes formelt i forslaget, det erkender jeg og er tilfreds med, men den bør også være der reelt. Vi vil i venstre arbejde for, at valgmuligheden også bliver økonomisk reel, således at eleven økonomisk stilles frit over for valget af skole. Vi tænker med andre ord på tilbuddet om efterskoler osv., som i nogle kommuner indtil nu blot har været en skueret, idet man har sagt: ja vel, vi har opfyldt vores forpligtelser til at indføre 8. og 9. klasses undervisning, men ervedover ikke gjort noget. Det skal ikke blot være en skueret, men skal i fremtiden, og når vi forlænger undervisningspligten, være et realistisk tilbud. Det skal bestemte ikke være gratis; der skal nok betales noget, fordi forældrene sparer ved, at barnet får kost og logi uden for hjemmet.

Overgangsbestemmelserne i § 6 i forslaget er venstre meget skeptisk over for. Det er en